

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Execrable caciquisme

La Mancomunitat contra Granollers

Ha sigut precis que ocupés la cartera de Gràcia i Justícia un subjecte de la *calaña* d'en Bertràn i Musitu, que en altre país no serviria ni per a porter d'un Ministeri, per a que la Mancomunitat de Catalunya podés portar a terme l'acte de caciquisme més refinat que es registri en la història de la política catalana.

El dimecres a la tarda, per l'agent executiu de la Mancomunitat, proveït del corresponent auto judicial, va embargar-se el vinticinco per cent dels ingressos municipals. En la diligència hi consta la fonamentada protesta formulada en absència de l'Alcalde, pel secretari de l'Ajuntament senyor Boét, i la reserva per a exercitar aquelles accions que s'estimin procedents davant l'atropell comès.

Ens precisa fer quelcom d'història per a que la opinió sensata judiqui l'actuació de nostre Municipi.

A últims d'octubre de l'any 1919, l'interventor de la Mancomunitat de Catalunya va oficiar al senyor Alcalde President de l'Ajuntament de Granollers per a que ingressés en la Caixa de la Mancomunitat les quantitats assenyalades en el repartiment fixat per l'organisme regional. El nostre Ajuntament va fixar aleshores la seva posició, que no era altra que la de fer avinent que les quotes repartides no ho podien ésser amb caràcter d'obligatòries, de conformitat amb el què estableix el Real Decret d'en Sánchez Guerra concedint les Mancomunitats. Devíem estar encertats, quan, apesar de la conminació que s'ens feia per breu plaç, aquest va transcórrer sense altra conseqüència.

L'any 1920, i amb motiu de recursos interposats als pressupostos provincials, el Ministre de la Governació senyor Bergamín va dictar la famosa Real Ordre, en la que de clara expressament que la Mancomunitat *no podia girar repartiment als pobles*, si bé podia cuidar de la recaptació i inversió del fixat per la Diputació, en virtut de traspàs i mitjantsant unes normes aprovades per les Corporacions provincials.

Varen transcórrer dos anys sense que la Mancomunitat donés fè de vida, pel què fa referència al *deute* (?) de Granollers. I únicament en assaltar el poder els regionalistes, arrel del desastre d'Annual, fou quan la Mancomunitat va adoptar una actitud enérgica i en Puig i Cadafalch aquella *posse* de valent que tant entusiasma als betes-i-fils del carrer de la Boqueria.

Va utilitzar el procediment d'apremi contra nostre ajuntament, preceidit d'unes ridícoles manifestacions —ridícoles com seves— als periodistes que concorren al Palau de la Generalitat, i el primer obstacle va oposar-li el Delegat d'Hisenda de la Província, en dir, en el seu informe, que s'havia mal iniciat el procediment tota vegada que la Instrucció de 26 d'abril de 1900 no inclou a la Mancomunitat com a organisme que tingui el dret d'utilitzar-lo. Apesar de tot i volent passar per sobre de la llei, va fer-se arribar l'expedient al Jutjat de primera instància per a que donés l'auto d'entrada i així poder embargar la Caixa Municipal, emperò va ésser en aquells moments en que el Subsecretari de Gràcia i Jus.

tícia, per indicació o requeriment del Congrés, va reclamar l'expedient que era necessari, per la interpel·lació que tenia anunciada el diputat a Corts en Francisco Torras.

La Mancomunitat va aixecar el crit al cel, perquè un expedient en tramitació no havia d'anar a les Corts, però no és menys cert que anava a cometre's un dany irreparable i que honradament devien utilitzar-se tots els mitjans per a impedir-ho.

Paral·lelament amb aquesta lluita, el Ministre de la Governació comte Coello de Portugal, va signar una R. O. a un escrit de queixa formulat per l'Alcalde de Granollers, concedint a la Mancomunitat tots els drets haguts i per haver; R. O. que no té més virtualitat que la il·legalitat que entranya el voler modificar lleis orgàniques, com són les Provincial i Municipal.

Contra de la resolució ministerial s'ha entaulat recurs davant del Tribunal Contenciós Administratiu.

Emperò entre tant el Virrei de Catalunya quedava a una altura poc envejable i es feia precis prendre midas enérgiques... car s'acostaven eleccions municipals.

Va instruir-se un nou expedient d'apremi, prescindint del que restava en el Congrés, quina còpia va portar-se al Jutjat municipal en demanda del conseqüent auto per a embargar l'Ajuntament. Aquella autoritat va remetre'l al senyor President de la Mancomunitat per a subsanar capital defecte, i aquest senyor, recordant la seva omnímoda jerarquia i que la Delegació d'Hisenda tenia emès un informe que no afavoria els seus interessos, va adreçar-lo al Jutjat de primera instància volent que dictés auto tot seguit, car era la vigília del període electoral. Aquesta autoritat va suspendre la tramitació de l'expedient, d'acord amb el què senyala la

lleï, i el senyor Puig i Cadafalch, que no va poder aconseguir llur objecte, va recórrer en queixa del Jutge de primera instància davant dels Il·lustres senyors President i Fiscal de la Audiència Territorial.

L'endemà del període electoral, per l'autoritat judicial va dictar-se auto en l'expedient d'apremi, alegant la duplicitat de procediments per un mateix concepte impositiu, dirigint-se a la superior autoritat per a que declarés si en l'expedient reclamat pel Congrés s'hi havia dictat qualque resolució.

Transcorregueren prop de dos mesos, i als comptats dies de possessionar-se del Ministeri de Gràcia i Justícia, el catalanista i home de negocis, senyor Bertràn i Musitu, l'Il·lustre senyor President de l'Audiència comunica al senyor Jutge que ja pot dictar l'auto. Així es desprèn d'un dels *Resultandos* que fa referència al trasllat de lo actuat per la Presidència «*cuya resolución permite sea dictada la presente.*»

Doncs bé; apesar de que l'auto diu que podrà embargar-se «*luego de observadas todas y cada una de las prescripciones legales en la materia,*» la omnipotent Mancomunitat creu que pot faltar a totes, inclús a les que taxativament assenyala la Instrucció de que ha tingut que servir-se per a incoar l'expedient d'apremi i portar-lo a efectivitat.

La comèdia, i més que comèdia, la farsa portada a terme per la estultícia d'un subjecte que dintre poc podrà avalorar el seu guarda-roba amb una llampant casaca d'or i argent que no tornarà a lluir com no sia en alguna mascarada, perdurarà en el record de tots els granollerins honrats, car denotarà que hi ha qui somnia creient que els atropells i les vexacions són prou per a adormir la consciència d'un poble que la té completa dels seus actes.

Restin tranquils els cacics de la Lliga. Granollers desenrotllarà la seva vida tranquilament, sense que les urpes que uns maleïts esparvers han posat a la Caixa del poble deixin la més petita senyal.

Ja hi tornem a ser

Tot just fa pocs dies que en Cambó no forma part del Govern d'Espanya, que la «Veu» fa despotrica parlant de la independència de Cuba i Filipines i en tons d'una ridícula que faria riure, si no fes llàstima, s'atreveix fins a amenaçar, bo i parlant d'Irlanda.

No en té prou amb això, que ressucita la memòria d'aquell martir de la llibertat que es deia Rizal, volguent fer comparacions que són una ignomínia.

Pensen, aquests desaprensus vividors de la política, que Catalunya no es recorda d'aquell arc de triomf aixecat al port de Barcelona en honor del «General cristiano» quan tornà a Espanya després d'aquell fusellament; quin arc fou aixecat pels mateixos regionalistes d'aquella època, de quina política en són continuadors els Cambó, Ventosa i Puig i Cadafalch Catalunya s'en recorda i s'en recordarà sempre de les malifetes dels seus falsos redemptors, igual que se n'han recordat en totes èpoques, els pobles del món, quan els traïdors i els falsos germans els han traït.

La «Veu» ja torna a entonar «Els Segadors» i aviat serà tan llastimós sentir-los de boca de gent tant despreocupada, (per no dir altra cosa), que l'himne català esdevindrà aviat ridícol i «patriotero» com la «Marcha de Cádiz» d'aquells tristos temps de la pèrdua de les Colònies, o bé com «la banderita» d'aquels que ara patim, de «Las Corsarias», del desastre d'Annual, i de ministeris on en Cambó i en Bertràn i Musitu hi llueixen llurs casaques.

Menys mal, que tenim l'esperança i quasi la seguretat de que vindrà un dia en que Catalunya es redressarà i foragitarà a garrotades tanta despiatada desaprensió com demostra aquesta genteta, en tots els seus actes.

Així sia. Amen.

Armonías regionalistas

Copiamos de «Las Noticias» edición del jueves de esta semana:

«Dijimos, días atrás, que entre determinados elementos de la Lliga Regionalista existía gran descontento por las últimas orientaciones emprendidas por sus directores, y concretamente por la participación en el Gobierno del Estado, que aquellos elementos consideran ha sido estéril para Cataluña»

Lejos de desaparecer este estado de espíritu, ha aumentado considerablemente después del discurso del señor Cambó, elevando a definitivo el sistema intervencionista que hasta ahora había parecido provisional.

El descontento parece que se traducirá en un manifiesto, cuya publicación es inminente, para el cual han comprometido su firma algunos diputados provinciales, concejales de Barcelona y otras personas de algún relieve en la política, sobre todo en las letras. Aunque hasta ahora y

no se sabe que hayan dado su aquiescencia ningún diputado ni senador, cuéntase sin embargo, que la relación de firmas hará sensación por la calidad y sobre todo por la cantidad.

Un diputado provincial y un regidor no se dan estos días punto de reposo haciendo visitas y recogiendo adhesiones para esta protesta, a la que se quiere dar un carácter de afirmación de principios nacionalistas frente a lo que los protestarios califican de claudicaciones de la Lliga»

Nosotros juzgamos el futuro acto político como maniobra del Sr. President (?) de Cataluña, que, de acuerdo con Cambó se pasan la vida jugando al «tira y afloja».

No hay que ser incautos.

Si es broma puede pasar

Como no pudo ser menos, el Presidente de la Mancomunidad de Cataluña, Sr. Puig y Cadafalch, en su cotidiana charla con los periodistas, dióles cuenta «de haber quedado solucionando el pleito sostenido en el Ayuntamiento de Granollers, en virtud del embargo trabado.» I aun suponemos habrá reproducido la frase de que la postura adoptada por el Ayuntamiento era la propia de un mal pagador.

¡Es de una ingenuidad encantadora el Virrey de Cataluña!

Nosotros demostraremos que ni las afirmaciones, ni las presunciones lanzadas en el tétrico Palacio de la Generalidad tienen más finalidad que el distraer a la opinión pública y de una manera muy particular a los pueblos que fiaban en la gallarda actitud de nuestro Consejo.

El Ayuntamiento de Granollers utilizará cuantos medios le concedan las leyes y estén a su alcance para que no se vea sancionada la expoliación de que se le quiere hacer víctima, cubriéndose en una disposición ministerial falts de valor y eficacia por vulnerar leyes de carácter orgánico.

Y con respecto al cumplimiento de sus obligaciones, y las campañas insidiosas lanzadas por los que son maestros en dilapidar y malbaratar las Haciendas que les están encomendadas, sólo objetaremos que con hechos y no con palabrería huera es como responde el Ayuntamiento.

El estado de la situación económica del Municipio, próximo a someterse a la consideración del público, será el méntis a las ridículas fanfarronadas de esos moralistas de *doublé* que campean a sus anchas por Cataluña.

Estampes per a comunió

desde 25 una pesseta

Impremta Garrell

NOTETES

Els pollos de «Gent d'Ara» ja saben quins són els advocats que assessoren a l'Ajuntament en l'assumpte de la Mancomunitat de Catalunya. El Marquès d'Olérdola, el senyor Sánchez Diezma i fins don Josep Gascón i Marín. No els preocupa la competència de dits lletrats, en matèria administrativa, ni l'eficàcia de la seva actuació; l'única cosa que els obsessiona són els milers de pessetes que pugui costar al Municipi.

Ja tenen raó els senyors de la Lliga, perquè, figurin-se que si tots cobressin els concells i recomanacions baix la tarifa d'en Cambó, on aniríem a parar?...

50,000 endoles per barba! I... encara a cuenta..

En Santiagu de Riva, en tenir notícia de la visita amb que el Ministre de Gràcia i Justícia va obsequiar al nostre Ajuntament en l'afer de la Mancomunitat, es fregava les mans de gust.

Que no es fassi il·lusions el senyor de Espanya, car l'Ajuntament farà la seva via sense la més lleu encepçada.

Aquella mona que ha pogut agafar una cartera, es deu creure que nostre poble és qualsevol del seu districte i que un tal acte d'omínos caciquisme serà prou per a aturdir-nos i posar-nos als peus dels Sants Jordis de *baratillo* que corren solts per Barcelona.

I cà, sant cristià! L'única cosa que farem, quan s'ens posin a tret, és cordar-nos bé l'americana, per mor de la cartera.

Hi han agafat tanta afició! ..

«Gent d'Ara» diu que queda esquifida la campanya que EL DEMOCRATA fa contra en Cambó.

Es clar que sí; comparant-la amb la que li fan tots els diaris d'Espanya, figurin-se vostès si ho quedem de petits, pobres de nosaltres!

Bueno, tots els d'Espanya, no; si val a ésser sincers, hem de descomptar «La Veu de Catalunya» i aquells dos de Madrid que cobraven del *fondo de reptiles* del Ministeri de Finances.

I ara, com que no cobren — perquè no hi ha «Ministeri de Finances» — ben garvellat potser quedarà la «Veu» sola.

I encara! Recordem-nos d'aquella relliscada en parlar dels aranzels.

Hem llegit una *local* de «Gent d'Ara» on se parla del *narro*, pous morts, immundícies, munts d'escombraries, Sant Cristófol, galtes que cauen i carrers que porten *camisetas* brutes. Deuen volguer dir samarretes, oi?

El *sanyó* *Santiago*, en parlar de Badalona, amb motiu de les últimes eleccions i del recurs que aquelles motivaren referent al senyor Serra, i de l'altre produït pel sorteig illegal fet per la majoria de l'Ajuntament d'aquella ciutat, ho fa en forma massa parcial, i això no està bé.

Si el *sanyó* *Santiago* no està ben documentat, no en tindran pas la culpa els quatre *Camillos* que llegeixen «Gent d'ara», i si, comensem nosaltres, vol tirar l'aigua al seu molí, estem aquí per a desviar-la al camí recte i just.

Amb això, *al tanto*, i ja sap *sanyó* *Santiago* que la raó està de part nostra; i si hem de parlar de Badalona, ho farem.

I no tractarem de *bort* a ningú.

El censor de sí mismo

«Para tormento del señor Cambó y escándalo del país, prosiguió el debate sobre el vergonzoso asunto del Banco de Barcelona, iniciado, como se sabe, por una valiente interpelación, que nunca perdonará al señor Alcalá Zamora el jefe de los regionalistas catalanes, quien, si no ha sufrido un cólico de bilis, debe estar a punto de estallar.

Rectificó el marqués de Olérdola, que con tanta brillantez había intervenido en el debate, asestando al señor Cambó un golpe formidable, que en un político más sensible hubiese sido mortal de necesidad; pero que en el ex-ministro de Finanzas se redujo a un ligero córron, sin consecuencias.

La rectificación del marqués de Olérdola ha sido todavía más enérgica, más certera, más temible que su primer discurso.

Volvió a hablar del escándalo que representa lo ocurrido en el Banco de Barcelona y de lo poco recomendable que resulta la ética regionalista, y a este propósito, sereno y acometedor, esgrimió el florete y propinó certeros botonazos al señor Cambó y al elegante señor Bertrán y Musitu, y tuvo un recuerdo que hizo saltar sobre su asiento al jefe del regionalismo catalán.

Estamos seguros de que cuando el marqués de Olérdola recordaba aquel pícaro asuntillo de la Banca Arnús, con la revocación de una sanción, hecho que acaecía en 1918, precisamente cuando era ministro el señor Cambó, éste, convencido de que Dios no realizaba el milagro de dejar mudo al atrevido Marqués, hubiese deseado un escotillón que le permitiera desaparecer de la escena parlamentaria, en la que tan triste papel está representando.

Una inocencia tuvo el marqués de Olérdola, la de lamentarse de que no se exigiesen con rapidez responsabilidades. ¿Qué es eso, Marqués? Aquí lo de las responsabilidades es algo exótico, que desconocemos. Aquí no hay responsables. Aquí — como dijo el señor Cambó de él — cada cual es censor de sí mismo. ¡Y el que más y el que menos suele aprobar sus actos, de perfecto acuerdo con lo que les dicta su propia conciencia!

(De «La Libertad»)

GACETILLAS

El Ayuntamiento en su última sesión acordó testimoniar al diputado a Cortes por el distrito don Francisco Torras, la expresión de un muy sentido agradecimiento por las gestiones realizadas hasta conseguir se concediere a Granollers el título de ciudad.

El Ayuntamiento de Canovellas ha telegrafiado al diputado a Cortes don Francisco Torras Villà, agradeciéndole su intervención en el Parlamento en favor de los intereses de aquel pueblo ante la dejación y abandono de que son objeto por parte de la Mancomunidad con todo y estar al corriente en el pago del contingente y no haber satisfecho todas las cantidades pendientes por atrasos.

Contrasta la pasividad del organismo regional, propicio sólo a cuidar de los intereses de los pueblos que le son parciales, con la benéfica acción del Estado en el distrito, procediendo con inusitada rapidez a la construcción del puente en la riera de Corró, sin que le haya interesado el sentir político de los pue-

blos afectados por la mejora, ni haya cuidado de averiguar si son o no deudores al Estado.

Es manifiesta la parcialidad y notoria injusticia en que la Mancomunidad se produce en este distrito electoral. Prefiere sentar plaza de mala administradora, al entregar 45,000 pesetas para la construcción del puente, en la actualidad sin ningún provecho, antes que resolver lo del enlace de la carretera provincial con la del Estado en la Riera, de singular beneficio para esta ciudad y pueblos vecinos.

La venganza y el rencor han sido en política malos consejeros y ya que tal es el procedimiento iniciado por la Lliga, aténgase a las consecuencias, en la evidencia de que no nos quedaremos atrás en la defensa de nuestros intereses políticos, ya que ante la justicia de nuestra causa lo mismo actuaremos de mártires que de valientes, según lo demanden las circunstancias.

En el teatro de La Unión Liberal continúa actuando con gran éxito la notable compañía lírica que dirige el maestro Amadeo Cristiá.

Las funciones que se dieron el próximo pasado domingo vieron en extremo concurridas, presentando el teatro brillantísimo aspecto.

Por la tarde se puso en escena la ópera «Rigoletto», constituyendo un verdadero triunfo para la señorita Giménez y el barítono señor Estrada. Distinguióse también el tenor señor Sempere, aunque «Rigoletto» no es la obra que mejor se adapte a sus facultades.

Por la noche se representó «La Dolores», obteniendo muy elogiable interpretación la magnífica obra del maestro Bretón. Tanto la señorita Todolí («Dolores»), como el señor Cortada («Lázaro») rayaron a gran altura, siendo merecidamente ovacionados. Los demás contribuyeron al notable conjunto, sobresaliendo el bajo señor Adriá en su papel de «Patricio».

* * *

Las funciones dadas ayer, no desmerecieron de las anteriores de esta brillantísima temporada. Tarde y noche, los elogios han sido unánimes para la comisión de teatro de La Unión Liberal, por su acierto en la confección de los programas y por haber conseguido del empresario señor Marrugat que haga desfilar por nuestra escena verdaderas notabilidades del género lírico en obras cuyo solo anuncio dicen mucho en favor del gusto artístico de los organizadores de las funciones.

Tanto el famoso «Barbero de Sevilla» como la deliciosa «Marina», han obtenido irreprochable interpretación. En la primera sobresalieron muy particularmente la señorita Teresita Oliver, el barítono Jorge Frau (que hace una creación del papel de «Figaro») y el tenor Mario Cortada. Los demás, contribuyeron al conjunto.

«Marina» ha proporcionado un nuevo triunfo al novel tenor Vicente Sempere, que ha lucido nuevamente su magnífica voz, y al público nos ha ofrecido el placer de admirar la notabilísima labor artística de Pepita Bugatto hermosa tiple que ha triunfado plenamente en la heroína de Camprodón y Arrieta. El trabajo de esa artista, que ya habíamos apreciado al interpretar hace algún tiempo la parte de «Micaela», de «Carmen», ha sido premiado con grandes ovaciones, que compartió con el señor Sempere, con el barítono Alejandro Nolla, muy justo y muy trabajador, como siempre, y con el bajo señor Martí.

Muy de aplaudir es la labor de la orquesta La Moderna en todas esas funciones, admirablemente conducida por el maestro señor Cristiá, a quien se ha hecho salir a escena varias veces para compartir los aplausos del público con los intérpretes.

Para esta tarde está anunciada la ópera «Luccia di Lamermoor».

Imp GARRELL : — Teléfono 117 : Granollers

El Demócrata

Órgano de la Coalición Liberal Democrática

ANUNCIOS, EDICTOS Y COMUNICADOS
a precios convencionales

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

DISPONIBLE

DISPONIBLE

CASA GARRELL

IMPRENTA

Establerta l'any 1860

Articles d'Esriptori i Dibuix
Llibres Ratllats : Blocs Notes

Diaris : Revistes : Novel·les
Assortit de Joguines : Postals

Carrer Clavé, 25

GRANOLLERS

Telèfon 117

DISPONIBLE

DISPONIBLE